

Divina Vindecare

Numărul 32
August 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Numele lui Dumnezeu – partea a doua	Pag. 3
2. Calea creștină – partea a doua	Pag. 7
3. Jurnalul lui John Wesley – 1 –	Pag. 10

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Numele lui Dumnezeu

- Partea a 2-a: Calea desăvârșirii -

David Clayton, mai 2008

Experiența lui Isus?

În Evrei 5:8,9 citim o declarație uimitoare despre Isus: „*măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice...*”

Observați că pasajul afirmă că Isus „a învățat să asculte” și că „a fost făcut desăvârșit.” Cu alte cuvinte, cu toate că Isus era desăvârșit chiar de la început, născut cu o natură divină, fără să fi comis vreun păcat prin gând, cuvânt sau faptă toată viața, totuși mai era loc pentru a-Și desăvârși caracterul. Nimeni nu poate spune că a existat vreun moment din viața Sa în care Isus să nu fi fost mântuit. Nimeni nu poate spune că a existat vreun punct în experiența Sa în care să nu fi fost pregătit pentru a se întâlni cu Tatăl Său și cu îngerii. Pregătirea Sa pentru cer nu a fost niciodată o problemă, și totuși, El nu era desăvârșit într-un anumit sens. Din acest punct de vedere, El a trebuit să fie făcut desăvârșit înainte de a-Și putea împlini misiunea pentru care a venit pe pământ.

El era deja desăvârșit în sensul că natura Sa era desăvârșită. Adică la fiecare stadiu al dezvoltării Sale a umblat într-o perfectă armonie cu voința Tatălui Său. Dar nu era desăvârșit în sensul că, deocamdată, nu fusese confruntat cu testul acid al despărțirii de Tatăl Său. Nu fusese niciodată față în față cu realitatea a ceea ce înseamnă să fii singur în univers, zdrobit sub povara păcatului lumii. Care va fi rezultatul unui asemenea test? Cum vor răspunde natura și caracterul Său desăvârșit unei asemenea crize? Numai atunci când va fi întâlnit și biruit cea mai mare dintre toate încercările, se putea spune despre El că era desăvârșit în mod absolut.

În același fel, creștinii care sunt deja desăvârșiți în Hristos la momentul nașterii din nou, trebuie încă să treacă prin experiențe în viață, încercări prin care supunerea lor față de Dumnezeu să fie făcută desăvârșită. Caracterele lor trebuie să fie cizelate și maturizate pe măsură ce trec prin conflicte și încercări.

Ce implică asta?

Dar ce presupune de fapt desăvârșirea caracterului? Atunci când vorbim despre obținerea unui caracter perfect, ce căutăm de fapt? Ei bine, evident că desăvârșirea caracterului înseamnă înlăturarea păcatului, înseamnă a ajunge în locul în care să nu mai păcătuim și în care suntem într-o deplină armonie cu voința lui Dumnezeu pentru omenire. De fapt, despre cei 144.000 este scris că „*sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu*” (Apocalipsa 14:5). Dar cum vom înțelege aceasta dacă înțelegem greșit cauza păcatului?

Păcatul nu este ceva ce poate fi luat și pus într-o cutie, nu este o colecție de fapte care pot fi înlăturate pe rând. Păcatul își are sursa într-o minte care este despărțită de Dumnezeu fie prin rebeliune, fie prin eșuarea de a rămâne în Hristos. În cazul unei persoane neconvertite, este vorba despre o minte care este în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, iar în cazul unei persoane convertite, păcatul încă se manifestă datorită faptului că nu a mai „locuit” în Hristos. Biblia ne spune că Cel care rămâne în Hristos nu păcătuiește (1 Ioan 3:6); este clar așadar că motivul pentru care păcatul continuă să se manifeste în viața oricui este faptul că nu rămâne în Hristos.

Atunci, desăvârșirea caracterului înseamnă, de fapt, a ajunge la punctul în care o persoană rămâne în mod consecvent în Hristos astfel încât să nu existe niciun moment în care să-L părăsească pe Domnul. Desăvârșirea caracterului înseamnă a te agăța de Hristos într-o manieră atât de puternică încât legătura aceasta să nu poată fi ruptă nicio clipă. Desăvârșirea caracterului nu trebuie privită prin prizma comportamentului raportat la lege sau prin prizma unui anumit standard moral, ci mai degrabă prin prizma legăturii personale cu Hristos, aceasta fiind singura cale prin care va putea deveni vreodată realitate. Bineînțeles că implică remodelarea obiceiurilor minții și ale trupului, întărirea deciziei, a discernământului, a supunerii și a credinței, dar toate acestea trebuie privite ca mijloace prin care ne putem lega mai strâns de Hristos. Toate acestea trebuie privite în termenii legăturii noastre cu o Persoană, și nu ca pe un standard al comportamentului.

Desăvârșirea caracterului implică de asemenea și educarea într-o anumită măsură. Cu cât înțelegem mai bine căile lui Dumnezeu, cu atât Îl putem reprezenta mai bine în lume. Aici este locul în care o înțelegere corectă a legii aduce o mare diferență. În acest punct legea servește drept educator; ea ne învață căile lui Dumnezeu. Însă, dacă suntem sinceri cu noi înșine, trebuie să recunoaștem că nereușita noastră în cele spirituale nu se datorează faptului că nu înțelegem ceea ce este drept. Problema noastră nu este lipsa cunoștinței. Dacă aceasta ar fi constituit o piedică, totuși, ea nu ar fi fost o problemă pentru Dumnezeu, căci Biblia afirmă că Dumnezeu nu ne privește ca vinovați pentru faptele greșite pe care le-am făcut în mod sincer, neînțelegând realitatea. Lipsa înțelegerii binelui și răului nu prea are legătură cu faptul că încă păcătuiam. Dacă am trăi în desăvârșită armonie cu ceea ce deja știm a fi bine și rău, am fi foarte aproape de o viață desăvârșită. Adevărul este că problema noastră esențială este nereușita în a trăi potrivit cu ceea ce știm că este drept, în mod consecvent. Această viață nu este cauzată de lipsa de înțelegere, ci de lipsa de predare, eșecul de a rămâne în Hristos. Nu are de-a face cu „noi și legea”, dar are de-a face cu acel „nu noi ci Hristos”.

Albiți prin spălare?

În Apocalipsa 7:13, 14 descoperim o afirmație foarte interesantă despre cei 144.000: „*Și unul dintre bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: ‚Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?’ ‚Doamne’, i-am răspuns eu, ‚tu știi.’ Și el mi-a zis: ‚Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.’*”

Toți creștinii sunt îmbrăcați în neprihănirea nepătată a lui Hristos, simbolizată printr-o haină albă, aceasta marcând momentul convertirii lor. Isaia 61:10, Apocalipsa 3:18 și Matei 22:11, 12 clarifică acest aspect. Aceste haine sunt primite în dar de la Hristos și nu au nicio legătură cu ceea ce noi putem face sau cu ceea ce am făcut. Însă, descrierea acestei haine purtate de cei 144.000 pare să sugereze ceva unic. Pasajul afirmă că ei și-au spălat hainele în sângele Mielului și le-au albit. Aceasta este o descriere a celor 144.000 în contrast cu toți ceilalți care au fost mântuiți. Ceea ce se sugerează este că aceștia au trecut printr-o experiență în legătură cu hainele lor care au fost albite, experiență care este diferită de cea a celorlalți. În timp ce toți creștinii primesc câte o haină albă în dar, acest grup trece printr-o experiență care le albește hainele în timp ce ei încă la poartă! De fapt, observați că hainele au fost albite de experiența acestor creștini atunci când au trecut prin „marea încercare.” Aceasta nu este o încercare ca oricare alta, nu este un simbol al dificultăților cu care creștinul se confruntă zi de zi. În originalul din limba greacă, substantivul este accentuat: „marea încercare.” Aceasta este experiența ultimei mari crize, o experiență mai teribilă decât oricare alta pe care creștinii au trăit-o vreodată.

De ce sunt cei mai desăvârșiți?

Dumnezeu are o mașină de spălat în care va curăța caracterele, iar aceasta este marea încercare. Însă, există o diferență între a-mi pune hainele într-o mașină de spălat și a mi le pune acolo în timp ce le port. Dacă mi s-ar întâmpla așa ceva, atunci cu adevărat aș trece printr-o încercare mare. Scopul lui Dumnezeu cu cei 144.000 este acesta: caracterele lor să fie curățate în timpul vieții lor. Ei trebuie să devină desăvârșiți în timp ce sunt încă în viață pe această planetă. Ei vor trece printr-o experiență pe care niciun alt grup de creștini nu a mai gustat-o în toată istoria lumii. Iar când totul se va termina, ei nu vor avea numai numele lui Dumnezeu, dar și prenumele Său scris pe frunțile lor.

Dintotdeauna creștinii au trebuit să treacă prin greutăți. Biblia ne spune că acest lucru este inevitabil.

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizonieri.” (2 Timotei 3:12).

„El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe neazuri.” (Fapte 14:22).

Istoria creștinilor din toate veacurile mărturisește despre acuratețea acestor cuvinte. Milioane au fost arși de vii, aruncați la fiare sălbatice, vânați și persecutați asemenea animalelor, au fost despărțiți de familiile lor, au suferit foame, durere, lipsuri, torturi teribile, și totuși, nicio generație nu a ajuns vreodată desăvârșirea caracterului care se va vedea în cei 144.000. Ce putem înțelege din asta? Dacă prigoana și încercările reprezintă calea lui Dumnezeu pentru desăvârșirea caracterului, atunci în mod clar acești creștini vor trece prin încercări mult mai mari decât cele pe care le-au experimentat toți ceilalți de-a lungul istoriei. Minte nu-și poate imagina asta, dar este adevărat. Ceva ce întrece imaginația noastră ne așteaptă. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne pregătim prin a învăța acum să rămânem în Hristos. Dar

avem asigurarea că din această încercare teribilă vom ieși curați ca aurul. Putem anticipa faptul că această mare încercare va produce în noi „*roada dătătoare de pace a neprihăririi.*” (Evrei 11:12). Dumnezeu va lucra prin intermediul ei pentru a desăvârși caracterul poporului Său, pentru a Se asigura că ei vor avea prenumele Său și că sunt capabili de a-L reprezenta corect în lume, pentru prima și ultima oară.

Ce este caracterul?

În timp ce Dumnezeu ne oferă natura desăvârșită într-o clipă atunci când suntem convertiți, caracterul este altceva. Caracterul nu poate fi oferit în mod instantaneu, căci altfel nu ar mai fi caracter. Caracterul implică răbdare, încredere, speranță, loialitate, dependență, integritate, tact, înțelepciune, determinare. Caracterul reprezintă acumularea atitudinilor, a concepțiilor și calităților obținute într-o anumită perioadă de timp, atitudini învățate în mijlocul conflictelor, înfrângerilor și biruințelor din viață. Și totuși, caracterul nu este comportamentul - este numai descoperit de acesta.

Cum este caracterul făcut desăvârșit?

Pe măsură ce studiam acest subiect, dintr-o dată mi-am dat seama de ceva. Nu există nicio altă cale prin care Dumnezeu ne poate desăvârși caracterele decât prin intermediul încercărilor.

„*Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?*” (Evrei 12:7).

„*Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihăririi.*” (Evrei 12:11).

Atunci când Dumnezeu ne pedepsește, produsul este „rodul neprihăririi”. Scopul lui Dumnezeu cu noi este nu numai de a fi neprihăniți prin natură, dar și în caracter, astfel încât să avem și numele și prenumele lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care pedeapsa este soarta creștinului, dar în mod deosebit al celor 144.000 care Îl vor reprezenta pe Dumnezeu într-un mod desăvârșit în lume, în cadrul ultimei generații.

Cu cât este mai grea încercarea, cu atât mai adâncă este schimbarea pe care aceasta o produce în caracter. Gândiți-vă la propriile experiențe: care a fost lecția care v-a rămas cel mai adânc în minte și care a produs cea mai mare schimbare în caracter? În ceea ce mă privește, cele mai profunde schimbări și cele care au durat cel mai mult, au fost acelea care mi-au provocat durere, care m-au pus pe jar, care m-au forțat să mă gândesc bine la comportamentul meu. Deseori atunci când eram copil, părinții mă încurajau să nu fac lucruri rele. Din nou și din nou le-am călcat cuvântul. Însă de câte ori am învățat o lecție prin încercări și dificultăți, sau chiar atunci când tata îmi trăgea câte o palmă, tindeam mai mult să rețin acea lecție.

Realitatea este că încercările ne conduc către o cercetare adâncă a sufletelor noastre, la o analiză minuțioasă și la decizii majore. Atunci când luăm hotărâri în condiții grele, nu le uităm și nici nu renunțăm ușor la ele.

Calitatea vitală

Elementul esențial în dezvoltarea caracterului, element de care are nevoie creștinul, este rămânerea în Hristos. De vreme ce acela care rămâne în Hristos nu păcătuiește, atunci este clar faptul că cea mai mare problemă a noastră este faptul că nu reușim să rămânem în El. Caracterele noastre sunt nestatornice, șovăim în experiența noastră, iar scopul lui Dumnezeu este de a ne învăța lecția perseverenței, a răbdării. Aceasta este cu siguranță cea menționată în Apocalipsa 14:12 care vorbește despre cei 144.000: „*Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.*”

Una dintre calitățile uimitoare ale acestor creștini este faptul că ei au răbdare, au perseverență. O alta este credința lui Isus. Bineînțeles că ei păzesc poruncile lui Dumnezeu, dar asta se întâmplă numai pentru că ei dețin celelalte două calități. Ei au viața lui Hristos, primită prin credință și ei perseverează în această legătură cu Hristos. Acesta este motivul pentru care cel mai natural lucru din lume este faptul că ei păzesc poruncile lui Dumnezeu, căci Hristos în ei lucrează atât voința cât și împlinirea. Cu alte cuvinte, desăvârșirea celor 144.000 este manifestată numai pentru că ei au învățat să rămână în Hristos, fără a se despărți de El vre o clipă.

Hristos veghează asupra focului

Maleahi 3:1-3 descrie în mod uimitor această încercare finală a poporului lui Dumnezeu. Pasajul prezintă criza dintr-o perspectivă neobișnuită și liniștitoare:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va șede, va topi și va curăța argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.” (Maleahi 3:1-3).

Aici este o descriere a lucrării finale a lui Hristos în sanctuar. El este reprezentat ca intrând dintr-o dată în templul Său, sau în biserica Sa. Această intrare în templu reprezintă lucrarea finală din marea zi atipică a ispășirii. Care este scopul venirii Sale? El vine să facă lucrarea topitorului, una în care purifică un metal valoros. În această venire, natura lucrării Sale este similară cu cea a „înălbitorului”, un soi de săpun care este cunoscut pentru calitățile sale de albire.

Întrebarea „cine va putea să rabde ziua venirii Lui?” sugerează că acest proces de purificare va implica marea încercare. Cum se purifică aurul sau argintul? Eu nu am văzut niciodată acest proces, dar înțeleg că el constă în aducerea metalului la temperaturi extrem de ridicate, până când se topește și curge asemenea apei. Atunci când metalul ajunge la starea aceea, cel care-l prelucrează încă alege impuritățile pe măsură ce acestea se ridică deasupra. Pentru a purifica un metal, el trebuie supus unei călduri mari. Observați că în ciuda faptului că metalul trebuie să se topească până ajunge asemenea apei, acest proces nu-i schimbă natura, ci îl aduce numai în punctul în care poate fi curățat de impurități. Metalul rămâne același metal.

Lucrurile stau însă diferit atunci când vine vorba despre gunoi. Dacă lemnul, frunzele, hârtia sau orice alt material care nu poate suporta căldura este trecut prin temperaturi extrem de ridicate, nu numai că va suferi o transformare ireversibilă, dar va fi distrus.

Lui Dumnezeu nu-I place să-Și vadă copiii suferind durerea și necazul, dar atât timp cât aceștia rămân liberi, există anumite lecții ce nu pot fi învățate decât pe această cale. Dacă o persoană rămâne în Hristos, atunci nu va păcătui, dar cât de ușor ne despărțim de El! De câte ori neglijăm luarea deciziei de a nu ne lua ochii de la El, și asta numai pentru a calcula cât de departe am ajuns, din nou, chiar atunci ne descoperim comportându-ne într-o manieră necreștină. Atunci vedem că astfel L-am lăsat în urmă fără să ne fi dat seama.

Dar atunci când cineva ajunge într-o situație tensionată, tinde să-și păstreze mintea concentrată asupra lucrurilor importante. De exemplu: copilul meu este foarte bolnav, aproape de moarte, când îl voi da eu uitării? Mă voi opri din rugăciune? De câte ori îmi va fi distrasă mintea de altceva? Chiar și în cazul în care trebuie să rezolv pe moment alte probleme, nu-l pot uita pe copil, și asta pentru că o povară constantă apasă asupra mea, iar aceasta îmi afectează comportamentul, înfățișarea, modul în care mă raportează la fiecare circumstanță din viață. Dacă în mod normal sunt jovial, dacă-mi place să glumesc și să râd, toate acestea vor înceta. Chestiunile lipsite de importanță vor fi puse deoparte și îmi voi îndrepta toată atenția posibilă asupra copilului și spre a găsi o cale de a-l ajuta. Rugăciunea va deveni stilul meu de viață. Dacă cineva este forțat să rămână într-o asemenea situație pentru o perioadă mai lungă de timp, atunci este foarte posibil să existe schimbări permanente în caracterul lui. Probabil că nu va mai fi niciodată atât de jovial și capabil de a se complăce în glume.

În România am întâlnit pe cineva al cărui copil în vârstă de 2 ani a suferit o moarte teribilă. Copilul a căzut într-un recipient plin cu apă fiartă și a murit în urma opăririi. Nu a murit imediat, ci a suferit cumplit înainte de a se stinge. Cel care mi-a relatat această istorie a încheiat: „Tatăl nu a mai zâmbit timp de 2 ani.” Chiar și atunci când l-am întâlnit, la câțiva ani după tragedie, era un om serios care nu zâmbea ușor. Acea experiență teribilă i-a schimbat viața pentru totdeauna.

Dumnezeu știe că pentru a ne conduce în locul în care să nu ne mai despărțim de Hristos nici măcar pentru o singură clipă, trebuie să trecem printr-o experiență teribilă. Una căreia îi putem supraviețui numai prin a ne prinde de El cu putere, una în care viața noastră va depinde de cât de persistent ne vom prinde de El. Pe parcursul acestei încercări teribile vom învăța cum să ne prindem de El și să nu-I dăm drumul niciodată. Tot sprijinul pământesc ne va fi retras: slujbele, căminele, hrana, rezervele, prietenii, toate acestea vor dispărea. Ce ne va mai susține? Hristos și numai Hristos. În acele clipe, cum ne vom mai permite să ne despărțim de El, chiar și pentru numai un singur moment?! Dumnezeu va îngădui ca

acest proces purificator să dureze un timp. Nu va fi ceva de câteva zile, ci de mai multe luni. Transformarea caracterului va fi deplină. Impuritățile vor fi îndepărtate definitiv. La sfârșitul acestui proces vor exista niște oameni care nu se vor mai despărți niciodată de Hristos, nici măcar pentru o clipă, motiv pentru care nu vor mai păcătui niciodată.

Nimic nou

Există un lucru important care trebuie înțeles, și asta pentru că el ne ajută să ne concentrăm asupra elementului vital în desăvârșirea caracterului. Mulți dintre noi cred că desăvârșirea caracterului constă în câștigarea unei înțelegeri mai mari sau în a învăța disciplina pentru a ne aduce trupurile sub control. Aceștia fac eforturi constante pentru a deveni mai buni; sunt angajați într-o continuă luptă cu ei înșiși într-un efort de a-și curăța viețile de păcat. Însă, păcatul nu este ceva ce poate fi luat și pus deoparte. Nu este ceva fizic sau tangibil. Motivul pentru care cineva păcătuiește este faptul că este controlat de propria lui fire pământească și nu de mintea lui Hristos. Chiar și azi, ni se spune că în 1 Ioan 3:6 persoana care rămâne în Hristos nu comite păcat. Acesta este motivul pentru care biruința asupra păcatului este o chestiune simplă. Dacă vom fi ajuns în punctul în care să rămânem constant în Hristos, atunci este evident faptul că vom fi ajuns în punctul în care vom fi biruit păcatul pentru totdeauna. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel ne spune că „*cel care este mort, este liber de păcat.*” (Romani 6:7). Cu alte cuvinte, cel care renunță la sine și-I îngăduie lui Hristos să trăiască, este eliberat de păcat.

Așadar, atunci când biruința deplină asupra păcatului va fi experimentată de cei 144.000, este important să înțelegem că prin ajungerea în acest punct, ei nu au primit nimic nou. Dumnezeu nu le-a dat un dar diferit decât ceea ce le-a dat tuturor celorlalți creștini, ci mai degrabă, ceea ce au primit, în viața lor, acel dar a fost făcut permanent. Aceasta va fi marea diferență. Prin marea încercare vom învăța lecția rămânerii în Hristos. Caracterul lui Hristos este cel care devine pentru totdeauna impregnat în noi, și nu caracterul omului. Nu este vorba despre dezvoltarea omului, ci despre permanentizarea, statornicirea locuirii lui Hristos în om. Este vorba despre a deveni ceea ce suntem deja.

Cu alte cuvinte, legătura cu Hristos devine **imposibil de rupt** în timp ce legătura cu sinele devine **pentru totdeauna ruptă**. Voința sinelui, guvernarea sinelui sunt înlăturate din suflet.

De ce un cântec „nou”?

Dragii mei, experiența celor 144.000 va fi una îngrozitoare, dar este una demnă de dorit. Ce privilegiu să fii ales pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu înaintea unei lumi care a ales să-L sfideze! Ce privilegiu să-L manifesti pe Hristos într-un timp în care Satan s-a decis să dovedească că este imposibil pentru om să fie pe deplin eliberat de principiul guvernării sinelui. Dacă-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu și pe Fiul Său, procesul dureros prin care suntem curățați nu va părea un preț prea mare în schimbul privilegiului de a arăta universului că mântuirea este reală și desăvârșită. Toți cei ce sunt incluși în rândul celor 144.000 vor fi cei care sunt dispuși să sufere durerea pentru ca Dumnezeu să fie proslăvit în ei.

Acesta este motivul pentru care se spune că acești 144.000 cântă un cântec nou. Este nou pentru că **nimeni nu l-a mai cântat înainte**. De ce? Pentru că nicio persoană din istoria acestei planete nu a avut vreodată experiența acestora. Nimeni nu a fost așa, total, perfect integrat în Hristos, și astfel, aceștia „*Îl urmează pe Miel oriunde merge El.*” Ceva strigă în mine: „Doamne, vreau să fiu unul dintre ei.” Fie ca toți cei ce-L iubesc să descopere ecoul acestei dorințe în inimile lor.

Calea creștină

- partea a doua -

Ardeias Vlad, august 2012

Căutând să aflăm cauza primordială pentru lipsa manifestării slavei lui Dumnezeu pe pământ, ajungem mereu, inevitabil, în același punct: necredința. Și asta pentru că Domnul Isus a spus „*Toate*

lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!" (Marcu 9:23). Pentru cei care au impresia că sunt credincioși, că au credință, despre care Domnul vorbește aici, poate a sosit timpul să-și pună întrebarea: „Ce este cu adevărat credința?”. Și când descoperim că încrederea aceasta nu este suma adevărilor înțelese cu mintea și acceptate cu toată inima, ci mai degrabă o atitudine față de o Persoană, atitudine care conduce la predare (nu asta este încrederea?) în mâna Lui, atunci înțelegem locul și valoarea descrierii făcute de Domnul: „*Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ ... Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic...*” (Marcu 4:26, 28). Cu alte cuvinte, este nevoie de timp și experiență personală cu Acea Persoană pentru ca încrederea să crească, până va ajunge la „grâu deplin în spic.”

Însă Scriptura descrie avansarea în această experiență în termeni de război, ca pe o luptă în care trebuie să te asiguri că porți toată uniforma și ai toate armele pentru a-ți asigura victoria (1 Timotei 6:10; Efeseni 6:11-17). Și, ca în orice război, deseori detaliile fac diferența dintre biruință și înfrângere, dintre viață și moarte. Acesta este motivul pentru care vă propun să studiem cu atenție ceea ce Scriptura detaliază despre lupta credinței.

2 Petru 1:1-11

Cu siguranță că există multe pasaje în Sfânta Scriptură care vorbesc explicit despre acest subiect, însă atenția mi-a fost atrasă în mod deosebit de acest binecunoscut pasaj scris de apostolul Petru în a doua sa epistolă, primul capitol, primele unsprezece versete.

Petru a fost unul dintre cei care L-au însoțit pe Domnul Isus de la începuturile lucrării Sale publice. A fost unul dintre cei mai apropiați ai Săi, iar Domnul l-a recunoscut astfel prin faptul că deseori l-a ales să-L urmeze unde alții nu L-au urmat: pe muntele schimbării la față (Matei 17:1), la casa lui Iair (Marcu 5:37), la locul de rugăciune din grădina Ghetsimani (Marcu 14:33). Asta nu pentru că dorea să facă vreo discriminare între ucenici, ci pentru că Petru se număra printre puținii care aveau o încredere mai mare în El.

Mai mult decât atât, Petru a fost cel care nu numai că a conștientizat necredința (vezi momentul în care se scufunda în apă - Matei 14:31), dar a trecut chiar și prin experiența abandonării Domnului, dar și reînțoarcerii la Acesta. Chiar și după convertirea sa a continuat experiența creșterii încrederii în Domnul, conștientizând cel puțin o dată deficiența pe care, încă, o avea (Galateni 2:11-13).

Avem, așadar, toate motivele să credem că Petru este unul care, dintr-o experiență bogată pe calea credinței, relatează lucruri demne de crezut atunci când vine vorba despre lupta credinței.

Destinatarii epistolei

Scrisoarea lui Petru începe cu următoarele cuvinte: „*Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea / neprihănirea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.*” (2 Petru 1:1).

De obicei, atunci când citeam în Biblie și ajungeam la începutul vreunei scrisori scrise de unul dintre apostoli, săream peste aceste versete introductive, care mi se păreau a nu conține mai mult de câteva formule de salut, ce, parcă, se repetau cu mici variațiuni de la o scrisoare la alta. Cu timpul am învățat însă că fiecare cuvânt din Sfânta Scriptură este important și, dacă nu-și va fi găsit locul destinat de Autorul divin în înțelegerea noastră, experiența personală va avea deficiențe. Uneori motivul trebuie căutat chiar aici: ai înțeles tu ceea ce spune Biblia, sau trăiești numai cu această impresie, propria experiență fiind un martor viu pentru aceasta?

Ei bine, detaliul ce m-a uimit atunci când am studiat cu atenție acest pasaj, este că toate îndemnurile care urmează acestor versete introductive, nu sunt destinate oricărui om, ci numai și numai celor „ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră”. Care este acea credință de mare preț pe care au găsit-o și experimentat-o apostolii? Evident, este vorba despre „credința lui Isus” pe care Pavel o amintește din nou și din nou în scrisorile sale, și despre care Scriptura afirmă că va fi una dintre nestematele de mare preț prețuite, păzite de sfinții ultimelor zile (Apocalipsa 14:12).

Ce înseamnă asta? Trebuie să înțelegem, însă, că niciun om nu poate avea vreuna din calitățile sau trăsăturile de caracter ale lui Isus (dragostea, bunătatea, răbdarea, perseverența, credința etc.) fără a-L avea pe El Însuși, și asta pentru că toate acestea sunt de fapt viața Lui. Cei care au credința de foarte mare preț a lui Isus, sunt cei care L-au primit pe Isus, care au murit și în care Isus S-a născut, având

astfel viața Lui.

Așadar, toate îndemnurile și concluziile pe care Petru le afirmă în această scrisoare sunt numai și numai pentru cei ce au experimentat nașterea din nou, pentru cei în care Isus trăiește, pentru cei ce au primit viața Lui. Dintr-o dată am văzut în acest verset ceea ce nu mai văzusem niciodată înainte, și anume un fel de avertisment, ca cele pe care deseori le citim: „Nu încercați să faceți așa ceva acasă!”; sau „Interzis copiilor sub 3 ani!”. Am înțeles dintr-o dată avertismentul din spatele cuvintelor lui: „Dacă nu ai primit viața lui Hristos, dacă nu ai murit, dacă nu te-ai predat Lui și dacă El nu trăiește în tine, nu încerca să faci ceea ce scriu eu aici; nu va funcționa!”.

Abia atunci am priceput motivul din spatele multor ani de încercări sincere de a urma Calea Domnului așa cum este aceasta descrisă în Scriptură, încercări care s-au finalizat numai în eșecuri și frustrări: eu încercam să trăiesc viața lui Isus. Încercam să fiu ca El, să-L copiez; eu, rebelul; eu, disprețuitorul; eu, egoistul. Deseori oamenii urmează această cale, sunt șocați de eșec, teribil de frustrați, iar apoi renunță spunând: „Vezi, am urmat îndemnurile lui Petru, dar la mine nu a mers.”

Ei bine, nu va fi niciodată prea mult repetat faptul că omenirea are o singură șansă: *„Trebuie să vă nașteți din nou.”* (Ioan 3:7). Numai după ce a fost luată decizia de predare totală și necondiționată, numai după ce, prin credință, ai intrat în această experiență, poți să studiezi și să aplici în noua ta viață cele scrise de Petru aici. Nu încerca asta înainte; îți va dauna teribil! Mai degrabă caută și intră în această extraordinară experiență a vieții lui Isus, și apoi continuă să citești!

Înmulțirea harului

„Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos!” (2 Petru 1:2).

Din nou, acesta este unul dintre versetele acelea peste care de obicei trecem repede pentru că vrem să ajungem la subiect, la lucrurile adevărate, la cele importante. Mereu am considerat aceste versete ceva de tipul „Vă salut pe toți! Ce mai faceți? Totul e bine! Vă doresc numai binecuvântări!” și așa mai departe. La o privire mai atentă însă, descopăr că Petru spune mult mai mult decât atât: harul și pacea să se înmulțească? Cum se poate așa ceva? Am crezut că harul lui Dumnezeu este ... harul lui Dumnezeu care nu se poate schimba, crește sau descrește, mai ales în contextul versetului următor în care Petru ne asigură că *„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui...”* (2 Petru 1:3). Cum se poate ca harul și pacea să se înmulțească dacă Dumnezeu ne-a dat deja totul în Hristos? Chiar și Pavel spune că *„voi aveți totul deplin în El”* (Coloseni 2:10), ceea ce include și tot harul și toată pacea.

Ei bine, în timp ce este adevărat faptul că toți cei ce L-au primit pe Hristos, au primit și tot ceea ce El are și este, cât de puțin din toate acestea este vizibil în experiența lor? Infim, am putea spune. Care este cauza? Din nou, singurul răspuns este: necredința.

Și atunci, ce secret dorește Petru să ne descopere aici prin această idee de înmulțire a harului? Vă rog să considerați cu atenție următoarea întâmplare: *„Iuda a pornit cu fratele său Simeon, și au bătut pe Cananiți cari locuiau la Țefat; au nimicit cetatea cu desăvârșire, și au numit-o Horma (Nimicire). Iuda a mai pus mâna pe Gaza și pe ținutul ei, pe Ascalon și pe ținutul lui, și pe Ecron și pe ținutul lui. Domnul a fost cu Iuda; și Iuda a pus stăpânire pe munte, dar n-a putut să izgonească pe locuitorii din câmpie, pentru că aveau care de fier.”* (Judecători 1:19).

Prima întrebare este: prin ce mijloc au reușit evreii să cucerească cetățile Țefat, Horma, Gaza, și cele din Ascalon și Ecron? Ei bine, pasajul spune că motivul pentru care au reușit să stăpânească muntele a fost faptul că Dumnezeu era cu ei, iar asta nu s-a putut întâmpla decât prin credință. Așadar, credința a fost mijlocul prin care ei au biruit toate piedicile existente până în acel moment.

Surprinzător însă, acela a fost și punctul în care s-au oprit, nefiind capabili să intre în posesia cetăților din câmpie. Care a fost motivul? Ei bine, „pentru că aveau care de fier”; sau cel puțin asta este ceea ce credeau ei. Cu alte cuvinte, harul lui Dumnezeu a putut să-i poarte prin încercările de pe munte, dar nu era atât de mare să-i treacă cu bine și prin cele din câmpie, și asta pentru că s-a găsit ceva mai puternic decât El, și anume carele de fier!

Este evident că aceste care de fier nu au fost decât mijlocul prin care ei au aflat nu limita harului lui Dumnezeu, ci limita încrederii lor în El. Harul lui Dumnezeu nu are limite, însă încrederea noastră în El are. Nu Dumnezeu este Cel ce limitează harul Său pentru noi, ci lipsa noastră de încredere nu în puterea

Lui, ci în El însuși.

Încrederea noastră în Dumnezeu este direct proporțională cu acuratețea cunoașterii caracterului Său. Acesta este motivul pentru care Petru spune că mijlocul prin care putem intra în posesia a mai mult din harul infinit pe care Dumnezeu ni l-a dat deja în Fiul Său, este prin a-L cunoaște pe El și pe Fiul Său mai bine. Nu a cunoaște mai multe lucruri despre El, ci a-L cunoaște pe El, iar asta nu se poate decât prin experiență. Cu cât aduni mai multă experiență personală cu El, cu atât vei avea mai multă încredere și pace în mijlocul viitoarelor încercări.

Într-adevăr, harul și pacea lui Dumnezeu sunt desăvârșite, infinite; nu pot fi modificate. Dar, intrând în posesia a mai mult din ceea ce ne-a fost deja dat, avem experiența înmulțirii lor în viața noastră. Atunci când începem să trăim viața lui Isus, mijlocul este credința; dar dacă vom înainta în această viață, adunând din ce în ce mai multe experiențe cu Dumnezeu, Îl vom cunoaște mai bine și astfel, vom experimenta mai mult din ceea ce El ne-a dat deja.

Va urma.

Jurnalul lui John Wesley

fragmente

– 1 –

Schiță biografică

„Nu am văzut niciodată un bătrân atât de delicat! Fericirea din mintea lui, îi izvora parcă din înfățișare. Fiecare privire descoperea cât de mult s-a bucurat de o ,frumoasă amintire a unei vieți trăite într-o manieră virtuoașă.”

Alexander Know despre John Wesley

Asemenea celorlalți membrii ai familiei Epworth, John Wesley era scund în statură. Abia măsurând un metru și șapte zeci de centimetri, cântărind numai cincizeci și cinci de kilograme, era totuși robust și puternic. Ochii căprui și sclipitori, liniile delicate, un nas acvilin, o frunte delicată și un ten curat se combinau împreună pentru a-i face chipul atrăgător. Contemporanii au afirmat că ochii lui și-au păstrat acea sclipire și penetrare chiar până în ultimii ani din viață. Meticulos în ceea ce privește înfățișarea și obiceiurile, nu a fost văzut niciodată decât îmbrăcat foarte îngrijit... „Nu îndrăznesc să scriu într-un stil mai delicat decât haina pe care o port,” a spus el. „Chiar așa,” a remarcat Canon Overton, „căci era foarte atent la hainele sale. Era mereu atent ca hainele să nu-i fie neglijente, mereu să fie îmbrăcat cu bun gust... Și la fel îi era și felul de a fi; niciodată neglijent, niciodată strident.”

Henry Moore, care a trăit împreună cu Wesley în ultimii săi ani de viață, spune că nu a văzut niciodată o carte nelalocul ei sau vreo bucată de hârtie pe masa de studiu a lui Wesley. Exactitatea și punctualitatea lui au făcut posibil ca el să poată purta povara imensă a lucrării pe care a avut-o, și asta cu un echilibru perfect. Mereu cântărea cu grijă valoarea timpului și nu era niciodată grăbit în gândire sau comportament. „Nu avea niciodată timp să corecteze nimic din ceea ce scria sau făcea. De aceea mereu făcea totul nu numai în liniște, dar și cu ceea ce alții ar numi încetineală.” (Henry Moore).

El însuși fiind o companie plăcută, Wesley nu a agreat în jurul lui oamenii morocănoși, și dacă se trezea lângă o astfel de persoană, făcea tot ceea ce-i stătea în putință pentru a calma temperamentele țăfnoase. „Oriunde mergea Wesley, revărsa o parte din fericirea lui. Deschis și amabil în felul lui de-a fi, se acomoda cu orice fel de oameni și demonstra cât de bine se puteau împleti cea mai delicată curtoazie cu cea mai adâncă pietate. Discutând cu el, este posibil să nu știm ce să admirăm mai întâi: gustul său clasic delicat, cunoștințele vaste despre oameni și lucrurile înconjurătoare sau bunătatea care îi curgea din inimă. În timp ce tonul grav și seriozitatea erauacompaniate de înțelepciunea sa, izbucnirile sale de o inocentă veselie, îi delectau chiar și pe cei tineri și zănatici; și toți vedeau în bucuria sa neîntreruptă, excelența adevăratei religii. Nicio remarcă cinică referitoare la frivolitatea tinerilor nu a umbrit discursurile sale. ... La el, chiar și bătrânețea părea frumoasă, asemenea unei după-amieze fără niciun

nor; era imposibil să-l privești fără să-ți dorești din inimă: „Fie ca ultimele zile să-mi fie ca ale lui!” (Knox).

Într-o ocazie, când Wesley și unul dintre predicatorii care-l însoțeau luau masa într-un cămin al unei familii înstărite, a avut loc un incident care a reliefat tactul acestui mare om. Fiica acelei familii, o frumoasă domnișoară, a fost foarte impresionată de predica domnului Wesley. În timp ce discuta cu ea, însoțitorul lui Wesley a observat că ea purta mai multe inele; ridicându-i mâna pentru care domnul Wesley s-o poată vedea, a spus: „Ce părere aveți domnule despre această mână metodistă?” (Aversiunea lui Wesley față de bijuterii era foarte bine cunoscută.) Fata s-a îmbujorat, și fără îndoială că s-a simțit jenată, dar, cu echilibru-i caracteristic, Wesley a zâmbit numai și a spus: „Mâna este foarte frumoasă!”. Tânăra a venit la următorul serviciu religios fără bijuteriile ei și a devenit o creștină devotată.

Robert Southey, unul dintre cei ce au scris biografia lui Wesley, ne oferă o idee despre dragostea sa pentru copii: „Eram într-o casă din Bristol, unde era și Wesley. Eram numai un copil când am apărut alergând în jos pe scări cu una dintre surorile mele, ale cărei bucle îi jucau pe umeri, când el ne-a tăiat calea, a luat-o pe sora mea în brațe și a sărutat-o. După ce a așezat-o, și-a pus mâna pe capul meu și m-a binecuvântat. Acum mă simt de parcă mai port, încă, asupra mea, binecuvântarea aceluia om minunat.”...

Chiar și în mijlocul încercărilor din cămin, cel care „nu-și amintește să se fi simțit descurajat nici măcar pentru un sfert de oră de când s-a născut” vedea latura bună a situațiilor. El credea că și acestea lucrau pentru binele lui; dacă doamna Wesley ar fi fost un partener plăcut, spunea el, și-ar fi neglijat uneori lucrarea pentru a-i aduce bucurii.

Oferind mereu cele mai bune intenții tuturor, era deseori dezamăgit de comportamentul celor care-l înconjurau. Incapabil de a face rău, îi ierta repede chiar și pe cei mai cruzi dușmani.

Alexander Knox, ca și alții, a dovedit că în motivațiile lui Wesley nu a existat niciun dram de ambiție, mândrie, egoism sau de mulțumire de sine. A considerat mereu că abilitatea pe care o avea de a-i conduce pe oameni era un dar, și nu a abuzat niciodată de ea.

Probabil că cea mai bună descriere a caracterului și carierei lui Wesley, a fost exprimată de Episcopul Asbury în jurnalul său: „Atunci când iau în considerare scrierile sale directe și viguroase, talentul său neobișnuit în predicare și scriere ... cunoștințele sale ca observator, realizările ca cercetător, experiența de creștin, concluzionez că egalul său nu poate fi găsit printre fiii spirituali pe care i-a ridicat, și nici superiorul lui nu poate fi găsit printre toți fiii lui Avram pe care se poate să-i fi lăsat în urmă.”

John Wesley, 1703 - 1791

14 Octombrie 1753. Domnul Benjamin Ingham de la Queen College, Oxford; Domnul Charles Delamotte, fiul unui negustor din Londra care s-a oferit cu câteva zile înainte; fratele meu, Charles Wesley și cu mine am luat o barcă din Gravesend pentru a ne imbarca spre Georgia.

Motivul pentru care ne părăseam țara nu era acela de a evita sărăcia (Dumnezeu ne dăruise destule binecuvântări temporare) și nici de a câștiga averi și onoare; ci numai acesta: de a ne mântui sufletele, de a trăi pe deplin pentru slava lui Dumnezeu. După amiază am găsit corabia „Simmonds” departe de Gravesend, și ne-am imbarcat imediat.

Vineri, 17. Am început să învăț limba germană pentru a putea conversa cu nemții, 26 de persoane. Duminică, apa fiind calmă, am avut serviciul de dimineață pe punte. Am avut o predică improvizată după care am servit sfânta cină pentru șase sau șapte persoane.

Luni, 20. Având o puternică încredințare că trebuie să ne negăm pe noi înșine chiar și în cele mai mici aspecte, iar aceasta, prin harul lui Dumnezeu, să ne ajute, am scos din dieta noastră carnea și vinul și am ales numai hrana vegetală: în principal orez și biscuiți.

Marti, 21. Am plecat din Gravesend... Acum am început să fim mai organizați. Ziua decurge cam așa: începând cu ora 4 dimineață și până la 5 este ora pentru rugăciunea personală. De la 5 la 7 studiem Biblia împreună, comparând totul cu grijă (pentru a nu ne baza pe înțelegerea noastră proprie) cu scrierile din primele secole. La 7 mâncăm. La 8 este rugăciunea publică. De la 9 la 12 de obicei învăț germana, iar domnul Delamotte greaca. Fratele meu scrie predici iar domnul Ingham îi instruieste pe copii. La 12 ne întâlnim pentru a ne împărtăși experiențele pe care le-am avut de la ultima întâlnire și ceea ce planificăm să facem înainte de următoarea întâlnire. Pe la 1 mâncăm din nou.

După ce terminăm masa și până la ora 4 ne luăm timp pentru a le citi celor de care ne ocupăm sau să le vorbim, după nevoie.

La ora 4 este rugăciunea, timp în care este explicată lecția (ca și dimineața) sau ne ocupăm de

catehizarea și instruirea copiilor înaintea adunării. De la 5 la 6 ne luăm din nou timp pentru a ne ruga fiecare personal. De la 6 la 7 citesc în cabina noastră pentru 2 sau 3 pasageri (pentru că sunt cam 80 de englezi la bord) și fiecăruia dintre frații mei.

La 7 mă alătur nemților în serviciul lor public, în timp ce domnul Ingham le citește tuturor celor ce vor să asculte. La 8 ne întâlnim din nou pentru a ne îndemna și sfătui unul pe altul. Între 9 și 10 mergem la culcare, timp în care nici mugetul apei și nici mișcarea vasului nu ne pot răpi odihna pe care Dumnezeu ne-o dă.

Vineri, 6 februarie 1736. La ora 8 dimineată am pus piciorul pe pământul american. Era o mică insulă nelocuită aproape de Tybee. Domnul Oblethorpe ne-a condus pe un platou unde am îngenucheat cu toții pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu. Apoi el a luat o barcă pentru a se îndrepta spre Savannah. În timp ce restul erau pe mal, noi i-am chemat pe toți ai noștri pentru a ne ruga.

Sâmbătă 7. Domnul Oglethorpe a revenit din Savannah împreună cu domnul Spangenberg, unul din pastorii nemților. Curând am înțeles spiritul pe care-l avea și i-am cerut sfatul în ceea ce privește lucrarea mea acolo. El a spus:

„Fratele meu, trebuie ca mai întâi să-ți adresez una sau două întrebări. Ai mărturia în tine? Aduce spiritul lui Dumnezeu mărturie împreună cu spiritul tău că ești un copil al lui Dumnezeu?”

Am fost surprins, și nu am știut ce să răspund. El a observat asta și m-a întrebat:

„Îl cunoști pe Isus Hristos?”

Am stat puțin și am răspuns:

„Știu că El este Mântuitorul lumii.”

„Adevărat?” a replicat el, „dar știi dacă te-a mântuit pe tine?”

Am răspuns:

„Sper că a murit pentru a mă mântui.”

Atunci a adăugat numai atât:

„Știi tu însuși acest lucru?”

Am spus: „Da.” Dar îmi este teamă că nu au fost decât cuvinte goale.

Sâmbătă 14. Pe la ora 1, Tomo Chanchi, nepotul lui Thleeanouhee, soția lui Sinauky împreună cu încă două femei și încă doi sau trei indieni au venit la bord. De îndată ce noi am intrat, ei s-au ridicat și ne-au strâns mâinile; iar Tomo Chachi ne-a spus:

„Mă bucur că ați venit. Când am fost în Anglia, mi-am dorit ca cineva să-mi vorbească din marele Cuvânt, mie și poporului meu, dar acum suntem cu toții în confuzie. Dar sunt bucuros că ați venit. Am să merg sus pentru a vorbi înțelepților din poporul nostru; și sper că și ei vor dori să asculte. Dar nu ne vom face creștini pentru că spaniolii sunt cei care fac creștini; vrem să învățăm înainte de a fi botezați.”

Am spus: „Nu este decât Unul, Cel care stă în cer, capabil de a învăța pe cineva despre înțelepciune. Cu toate că am venit de departe, nu știm dacă El dorește să vă învețe prin noi sau nu. Dacă El vă învață, atunci veți primi înțelepciunea, căci noi nu putem face nimic.” Apoi ne-am retras.

Joi, 1 Iulie. Indienii s-au strâns să ne asculte. Și apoi s-au strâns din nou sâmbătă, când Chicali, conducătorul lor, a luat masa împreună cu domnul Oglethorpe. După ce au servit masa, l-am întrebat pe bătrânul cu părul gri care este motivul pentru care crede că a fost creat. El a spus:

„Cel care este deasupra noastră știe pentru ce ne-a făcut. Noi nu știm nimic. Noi suntem în întuneric. Dar alții știu multe. Și totuși alții construiesc case mari, de parcă vor trăi veșnic. Dar alții nu pot trăi veșnic. În scurt timp, și alții vor fi țărână la fel ca și mine.”

I-am spus: „Dacă roșii (indienii) vor învăța din Cartea cea Mare, vor ajunge și ei să cunoască la fel ca alții. Dar nici noi și nici voi nu putem înțelege acea Carte până când nu suntem învățați de Cel care este sus; iar El nu vă va învăța până când nu veți lepăda ceea ce știți deja că nu este bun.”

El a răspuns: „Cred lucrul acesta. El nu ne va învăța până când inimile noastre nu vor fi albe. Bărbații noștri fac ceea ce știu că nu este bine: își omoară proprii copii. Și femeile noastre fac ceea ce știu că nu este bine: omoară copilul înainte să se nască. De aceea Cel care este sus nu ne trimite Marea Carte.”...

Luni, 4 aprilie 1737. Am început să învăț spaniola pentru a putea conversa cu enoriașii mei evrei. Unii dintre ei par să gândească mai asemănător lui Hristos decât mulți dintre cei ce-L numesc „Domn”.

Joi, 22 decembrie. Am plecat din America (dacă este voia Domnului, nu pentru totdeauna), îmbarcându-mă pe vasul „Samuel” împreună cu căpitanul Percy, cu un tânăr domn care petrecuse câteva luni în Carolina, cu unul dintre enoriașii mei din Savannah și cu un francez din Purrysburg, care abia

scăpase de acolo.

Luni 16. Am început să îl învăț pe un băiat negru principiile creștinismului. Următoarea zi am rezolvat o problemă personală revenind la stilul vechi de a mă hrăni - o dietă simplă: după ce am făcut asta, nici stomacul și nici capul nu „s-au mai plâns” de mișcarea vasului.

Duminică, 12 februarie 1738. Am predicat la St. Andrew's din Holborn despre „*Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.*” (1 Corinteni 13:3). Oh, ce cuvinte grele! Cine le poate suferi? Se pare că nici aici nu voi mai predica vreodată.

Sâmbătă 18. Am mers la Stanton Harcourt. Următoarea zi am predicat unei mulțimi mari de oameni serioși încă o dată în castelul din Oxford.

În toată această perioadă de timp am discutat cu Peter Bohler, dar nu am înțeles ce-mi spunea; cel puțin atunci când insista: „Fratele meu, fratele meu: trebuie să scapi de filozofia asta a ta.”

Martți 28. În ceea ce privește propriul meu comportament, mi-am reînnoit și scris hotărârile anterioare.

Să fiu perfect deschis și să nu am nicio rezervă față de nicio persoană cu care discut.

Să mă străduiesc să fiu serios, fără a-mi îngădui niciun comportament ușuratic, nici un râs; nu, nici măcar pentru o clipă.

Să nu rostesc niciun cuvânt care să nu aducă slavă lui Dumnezeu, și în mod deosebit să nu discut despre lucruri pământești. Alții pot face asta, dar ce contează pentru tine? Și...

Să nu mă bucur de nimic care nu țintește spre slava lui Dumnezeu, mulțumindu-I Lui în fiecare clipă pentru tot ceea ce primesc, și de aceea respingând orice lucru pentru care simt că nu-l pot mulțumi Lui.

Sâmbătă, 4 Martie. L-am găsit pe fratele meu la Oxford, recuperându-se în urma pleuriziei de care suferise; iar cu el era Peter Bohler, prin care, glasul lui Dumnezeu, m-a convins clar de necredința mea. Duminică pe data de 5, am simțit dorința de a avea acea credință prin care putem fi mântuiți. Imediat mi-a trecut prin minte: „Renunță la a predica. Cum să predici altora când tu însuși nu ai credință?” L-am întrebat pe Bohler dacă și el crede că ar trebui să renunț, iar el a răspuns: „În niciun caz!” Atunci l-am întrebat: „Dar ce aș putea predica?” El a spus: „Predică credința până când o ai; și atunci, pentru că o ai, o să predici credința din nou.”

Și astfel, pe data de 6, am început să predic această nouă doctrină, cu toate să sufletul meu se simțea înstrăinat de lucrare. Prima persoană căreia i-am vorbit despre mântuirea numai prin credință a fost un prizonier care fusese condamnat la moarte. Îl chema Clifford. Peter Bohler îmi spusese de multe ori să vorbesc cu el. Dar nu am putut face asta, fiind încă, așa cum am fost timp de mulți ani, un avocat al ideii imposibilității pocăinței pe patul de moarte.

Joi, 23. L-am întâlnit din nou pe Peter Bohle care m-a uimit din ce în ce mai mult cu explicația roadelor credinței vii: sfințirea și fericirea despre care se spune că o însoțesc. Următoarea dimineață am reluat Testamentul în limba greacă, rezolvând problema trăirii prin „lege și mărturie”; am fost convins că Dumnezeu îmi va arăta astfel dacă doctrina asta era de la El..

L-am întrebat din nou pe Petre Bohler dacă nu cumva ar trebui să mă opresc din a-i învăța pe alții. El a spus: „Nu; nu ascunde în pământ talentul pe care ți l-a dat Dumnezeu.”

Așadar, marți, pe 25, am vorbit clar și deschis familiei domnului Delamotte despre natura și roadele credinței în Blendon. Domnul Delamotte și fratele meu erau prezenți acolo. Obiecția cea mai mare pe care a ridicat-o domnul Broughton a fost faptul că el nu ar fi putut niciodată să creadă că eu n-am credință, eu care suferisem atât. Fratele meu era tare furios și mi-a spus că nu am nici cea mai mică idee despre greșeala pe care am făcut-o vorbind astfel. Și, într-adevăr, lui Dumnezeu i-a plăcut să aprindă atunci un foc care, cred eu, nu se va stinge niciodată...

Peter Bohler s-a plimbat cu mine câteva mile și m-a îndemnat să nu scurtez harul lui Dumnezeu. La Gerard's Cross le-am spus în mod clar tuturor celor pe care Dumnezeu i-a încredințat în mâinile mele credința care este în Isus; și la fel i-am spus și unui tânăr cu care m-am întâlnit pe stradă următoarea zi, și seara prietenilor noștri de la Oxford. O doctrină ciudată, cu care, cei cărora nu le păsa să o contrazică încă, nu știau ce să facă; dar unul sau doi, care erau zdrobiți de păcat, au ascultat-o și primit-o cu toată inima.

Miercuri, 3. Fratele meu a avut o discuție prelungită și personală cu Peter Bohler. Acum a dorit Dumnezeu să-i deschidă ochii astfel încă și el a văzut care era natura acelei unice credințe vii, numai

prin care, „prin har suntem mântuiți.”

Duminică, 7. Am predicat și la St. Lawrence's dimineața și mai târziu la Biserica St. Katherine Cree's. Am primit puterea de a rosti cuvinte puternice în ambele locuri; motiv pentru care nu am fost surprins când am fost informat că nu mai aveam voie să predic în niciuna dintre aceste biserici.

Miercuri, 24 mai. Cred că era cam 5 dimineața când mi-am deschis Testamentul la aceste cuvinte: „*prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.*” (2 Petru 1:4). Am ieșit afară și am deschis din nou la aceste cuvinte: „*Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.*” (Marcu 12:34). După amiază am fost rugat să merg la St. Paul's...

Seara am mers, fără tragere de inimă, să vizitez un grup în strada Aldersgate, unde cineva a citit prefața scrisă de Luther la Epistola către Romani. Pe la 8:45, în timp ce el descria schimbarea pe care Dumnezeu o lucrează în inimă prin credința în Hristos, am simțit cum inima mi se încălzește în mod ciudat. Am simțit că mă încredeam în Hristos, numai în Hristos pentru mântuire; și mi s-a dat o asigurare că El mi-a iertat păcatele, chiar și pe ale mele, și că m-a salvat de legea păcatului și a morții.

Am început să mă rog cu toată puterea pentru cei care m-au persecutat și batjocorit. Apoi le-am mărturisit deschis tuturor celor de acolo ceea ce am simțit atunci pentru prima dată în inima mea. Dar curând după aceea, dușmanul mi-a sugerat: „Asta nu poate fi credință; unde este bucuria?” Atunci am învățat că pacea și biruința asupra păcatului sunt esențiale pentru încrederea în Căpitanul mântuirii noastre; dar, în ceea ce privește bucuria care în mod normal însoțește începutul acestei experiențe, mai ales în cazul celor care au plâns cu amar, Dumnezeu uneori o dă, alteori nu, potrivit înțelepciunii voinței Sale.

După ce am revenit acasă, am fost asaltat de ispite, dar m-am rugat și au dispărut. Dar au revenit din nou și din nou. Dar mereu mi-am ridicat ochii, iar El „mi-a trimis ajutor din locul Său cel sfânt.” Chiar și în aceasta am văzut diferența dintre această experiență și cea în care fusesem până atunci. Mă luptam, da, cu toată puterea sub lege și sub har. Dar uneori, dacă nu chiar deseori, eram biruit; acum eram mereu biruitor.

Wesley a petrecut următoarele trei luni în Germania, vizitându-i pe Moravi.

Duminică, 17 septembrie (Londra). Am început să duc în propria mea țară vestea bună a mântuirii, predicând de trei ori și explicând Scriptura unui grup mare din Minories. Luni m-am bucurat să mă întâlnesc cu grupul nostru care era acum compus din 32 de persoane.

Ziua următoare am mers la criminalii condamnați din Newgate și le-am oferit mântuirea gratuită. Seara am mers într-un grup din Bear Yard și am predicat pocăința și iertarea păcatelor. Următoarea seară am predicat adevărul în dragoste unui grup din strada Aldersgate; unii m-au contrazis la început, dar nu pentru mult timp; numai dragostea s-a manifestat atunci când ne-am despărțit...

Vineri, 3 noiembrie. Am predicat la St. Antholin's, iar duminică, pe data de 5, la St. Botolph's; după amiaza la Islington; și seara unei adunări cum n-am mai văzut niciodată la St. Clement's în Strand. A fost prima dată când am predicat acolo, dar cred că și ultima...

15 martie 1739. În timpul șederii mele la Londra am fost pe deplin angajat în lucrarea pentru grupul nostru din Fetter Lane și pentru multe altele care mă chemau mereu să le expun adevărul; nu m-am gândit să părăsesc Londra când, printre altele, am primit o scrisoare de la domnul Whitefield și de la domnul Seward prin care mă implorau, în cea mai presantă manieră, să merg la Bristol fără întârziere. Dar nicidecum nu voiam să fac asta.

Joi, 29. Am părăsit Londra seara, și am predicat unui grup în Basingstoke sâmbătă, pe data de 31. Seara respectivă am ajuns la Bristol și l-am întâlnit pe domnul Whitefield acolo. Abia că m-am putut adapta la început acestui stil de predicare pe câmp, pe care el mi l-a exemplificat duminică; toată viața am fost foarte atent la fiecare detaliu atunci când venea vorba despre decență și ordine, încât aș fi crezut că, atunci când vine vorba despre mântuirea sufletului, este aproape un păcat dacă aceasta nu s-ar fi făcut într-o biserică.

Luni, 2 aprilie. La ora patru după amiază, am decis să mă schimb puțin și am început să predic pe străzi vestea cea bună a mântuirii, vorbind de pe o mică colină pe un teren care se învecina cu orașul, unui grup de 3000 de persoane...

Duminică, 8. La ora șapte dimineață am predicat unui grup de 1000 de persoane în Bristol, și apoi unui alt grup de 1500 de persoane pe vârful Hannam Mount din Kingswood. Le-am rostit cuvintele

profetice: „*Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată!*” (Isaia 55:1).

Cam 5000 de persoane erau adunate după amiază la Rose Green (de cealaltă parte a Kingswood-ului), printre care am stat și am strigat în Numele Domnului: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.*” (Ioan 7:37, 38)...

Marti 8. Am mers în Bath, dar nu am rămas în câmpie ca de obicei, căci mi s-a oferit șansa unui loc mai bun, unde L-am predicat pe Hristos unui grup de 1000 de persoane.

Duminică, 13. Programul meu public a fost după cum urmează: Dimineața devreme citesc rugăciuni și predic la Newgate. În fiecare seară expun un fragment din Scriptură unuia sau mai multor grupuri. Lunea după-amiază predic lângă Bristol; marțea, la Bath și la Two Mile Hill, alternativ; miercurea la Baptist Mills; fiecare a doua joi, lângă Pensford; fiecare a doua vineri, într-un loc diferit din Kingswood; sâmbăta după-amiază și duminica dimineață la Bowling Green, care este aproape de centrul orașului; duminica la ora 11, lângă Hannam Mount; la ora 2, la Clifton; și la ora 5 la Rose Green. Și așa este până în prezent, căci mi s-a dat putere pentru fiecare zi...

Joi, 14. Am mers împreună cu domnul Whitefield la Blackheath unde am fost, cred eu, între 12 și 14 mii de persoane. El m-a surprins invitându-mă să predic în locul lui; ceea ce am făcut (cu toate că natura se revolta) despre subiectul meu favorit: „*Isus Hristos, care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.*”

Am fost adânc mișcat de milă pentru cei bogați care erau prezenți acolo, pentru care am făcut o aplicație deosebită. Unii au părut să fi înțeles, în timp ce alții și-au îndepărtat trăsurile de un asemenea predicator ciudat.

Duminică, 17. La ora 7 am predicat în Upper Moorefields unui grup de (cred) șase sau șapte mii de persoane despre „*Iată, oricine însetează, să vină la ape.*”

La ora 5 am predicat în Kennington Common unui grup de cincisprezece mii de oameni despre aceste cuvinte: „*Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!*” (Isaia 45:22).

Luni, 18. Am părăsit Londra devreme dimineața, iar următoarea seară am ajuns la Bristol și am predicat (așa cum fusese programat cu permisiunea lui Dumnezeu) unui grup numeros. Textul meu a fost „*Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!*” (Isaia 45:22). Howell Harris m-a chemat după o oră sau două. Mi-a spus că a fost sfătuit de mulți dintre cei ce spun o groază de lucruri rele despre mine, nici să nu mă asculte și nici să nu mă întâlnească. „Dar,” a spus el, „de îndată ce te-am auzit predicând, am înțeles imediat ce spirit ai. Și înainte de a fi terminat, am fost umplut de atâta bucurie și dragoste încât abia așteptam să merg acasă.”

Duminică, 24. Pe drum spre Rose Green, pe o porțiune dreaptă, calul meu s-a aruncat dintr-o dată peste cap și s-a rostogolit din nou și din nou. N-am avut nimic cu excepția unei mici vânătăi într-o parte pe care n-am simțit-o pe moment, dar am predicat fără nicio durere unui grup de șapte mii de persoane despre importantul sfat: „*Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.*” (1 Corinteni 10:31).

Luni, 3 septembrie, Londra. Am avut o discuție lungă cu mama, care mi-a spus că, până nu demult, abia dacă auzise că noi putem primi iertarea de păcate acum, sau spiritul lui Dumnezeu, care mărturisește împreună cu spiritul nostru; cu atât mai puțin și-a imaginat că acesta este privilegiul tuturor credincioșilor adevărați. „De aceea,” a spus ea, „nu am îndrăznit niciodată să cer așa ceva pentru mine însămi. Dar în urmă cu 2 sau 3 săptămâni, când fiul meu Hall rostea aceste cuvinte, în timp ce-mi dădea paharul, „Sângele Domnului Isus Hristos, care S-a dat pentru tine”, cuvintele mi-au rămas în inimă și am știut că Dumnezeu, de dragul lui Hristos, mi-a iertat toate păcatele.

Duminică, 9. Am predicat unui grup de zece mii de persoane, în Moorfields, despre ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Mama a venit cu noi și alte cinci persoane, la Kennington, unde ne așteptau douăsprezece mii de oameni. Am insistat din nou asupra temeliei speranței noastre: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit.” De la Kennington am vizitat un grup în Lambeth. Casa fiind plină, restul oamenilor au stat afară. Atenția încordată pe care am văzut-o la ei mi-a dat speranța că aceștia nu vor fi ascultători uituci...

Duminică 16. Am predicat la Moorfields unui grup de zece mii de persoane și la Kennington Common unui alt grup de, cred, aproape douăzeci de mii de persoane despre aceste cuvinte rostite de

evrei către Pavel: „*Dar am vrea să auzim părerea ta, pentru că știm că secta aceasta pretutindeni stârnește împotrivire.*” (Fapte 28:22). În ambele locuri am descris diferența reală dintre ceea ce, în general, este numit creștinism și adevărul, vechiul creștinism care, sub numele de metodism, este acum blamat pretutindeni...

Duminică, 23. Am predicat unui grup de zece mii de persoane în Moorfields cu o mare putere a spiritului, că „*Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.*” (Romani 14:17). La Kennington am prezentat cu putere unui grup de douăzeci de mii de persoane marele adevăr „Un singur lucru îți lipsește.” De acolo am mers la Lambeth și am arătat (spre uimirea, se pare, a multora dintre cei prezenți) cum se face că „*cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește*” (1 Ioan 3:9)...

Duminică, 7 octombrie. La ora 11 am predicat la Runwick, 7 mile distanță de Gloucester. Biserica era atât de plină, încât mai bine de o mie de persoane au stat în curtea bisericii. După amiază am explicat mai departe aceleași cuvinte: „*Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?*” Cred că atunci erau prezente câteva mii de oameni – erau mai mulți decât dimineața.

Între 5 și 6 i-am îndemnat pe cei prezenți la Stanley (cam trei mii) ... să-L accepte pe Hristos ca „înțelepciunea, neprihănirea, sfințirea și răscumpărarea” lor. Am primit putere pentru a vorbi ca niciodată înainte; și am continuat să vorbesc aproape 2 ore; întunericul nopții și un mic fulger nu au determinat ca numărul ascultătorilor să scadă, ci să le mărească seriozitatea. Am terminat ziua prin a prezenta o parte din predica Domnului nostru de pe munte, unui grup mic din Elby...

Marti, 23. La ora 11 am predicat la Bearfield unui grup de trei mii de persoane despre spiritul naturii, al sclaviei și al adopției.

Întorcându-mă seara, am fost foarte impresionat să întâlnesc o tânără din Kingswood. (De fapt, am să vă povestesc și vă las pe fiecare să concluzionați.) Avea 19 sau 20 de ani, dar se părea că nu știa să scrie și nici să citească. Am găsit-o în pat, două sau trei persoane o țineau. Era o priveliște groaznică. Chin, oroare și disperare, mai mult decât s-ar putea descrie, erau pe chipul ei. Miile de distorsionări ale trupului ei arătau cum câinii iadului îi rodeau inima. Țipetele dese abia că puteau fi îndurate. Dar ochii ei de piatră nu plângeau. De îndată ce putea, striga astfel: „Sunt blestemată, blestemată; pierdută pentru totdeauna! În urmă cu 6 zile m-ai fi putut ajuta. Dar acum este târziu. Sunt a diavolului acum. M-am predat lui. Sunt a lui. Pe el trebuie să-l slujesc. Cu el trebuie să merg în iad. Voi fi a lui. Îl voi sluji. Voi merge cu el în iad. Nu pot fi salvată. Nu voi fi salvată. Trebuie și voi fi, voi fi blestemată!”. Apoi a început să se roage diavolului.

Și noi am început: „Braț al Domnului, trezește-te, trezește-te!”. Imediat a adormit, dar de îndată ce am terminat, a început din nou, cu o vehemență inexprimabilă: „Inimi de piatră, spargeți-vă! Vă avertizez. Spargeți-vă spargeți-vă sărmame inimi de piatră! Nu vă veți sparge? Ce poate fi făcut mai mult pentru inimile de piatră? Eu sunt blestemată pentru ca voi să fiți mântuiți. Acum spargeți-vă, spargeți-vă sărmame inimi de piatră! Nu trebuie să fiți blestemate, cu toate că eu trebuie să fiu.” Apoi și-a fixat privirea în colțul tavanului și a spus: „Iată-l; ah, iată-l! Vino, bunule diavol; vino! Ia-mă! Ai spus că-mi vei șterge creierii; hai, fă-o repede. Sunt a ta. Voi fi a ta. Vino acum. Ia-mă.”

Am întrerupt-o strigând către Dumnezeu, la care ea a adormit; și o altă femeie tânără a început să strige la fel de tare ca cealaltă. Atunci a intrat fratele meu, iar ceasul era ora 9. Am continuat să ne rugăm până a trecut de ora 11, când, Dumnezeu a rostit într-o clipă, pace sufletelor: întâi celei ce fusese prima apăsată, și apoi celei de-a doua. Atunci ambele au început să-I cânte laudă Celui care a astupat „gura vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare.”

